

ERIK OSIKA

Boken om vår karma

Erik Osika
Boken om vår karma

ERIK OSIKA

**Boken om
vår karma**

**SILJANS
MÅSAR**

Ystad, 2016

Tidigare utgivning:

En autists erfarenhet av Kristus i vår tid, 2015

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-35-4

© Erik Osika

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Matton Images

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016
www.scandbook.se

Innehåll

Inledning	7
Tiden i Faraos Egypten	19
Min tid i gamla Grekland	25
Mitt liv vid Kristi tid	27
Min tid vid Karl den Stores hov	29
Om min tid som korsriddare	45
Min tid som dominikan	63
Min tid på Åland	77
Min tid i Nazityskland	103
Boken om vår karma	115
Flera tankar om upprepade jordeliv	125

Inledning

av Hilke Osika

Av mina fem underbara barn, är det tre som är ”gravt utvecklingsstörda”. Andreas var mitt första barn, och under några månader efter födelsen trodde läkarna att han inte skulle överleva, så sjuk var han. Sedan, efter två friska och mycket begåvade barn, kom så enäggstvillingarna, Erik och Markus, båda med samma svåra autism som Andreas har.

Barn med funktionsstörningar hade alltid intresserat mig, jag hade till och med hunnit med en del utbildning i ämnet och då tyckt att man borde arbeta med ett sådant barn från första stunden. Det skulle jag i varje fall göra själv om jag finge ett sådant barn, var jag oförsiktig nog att resonera. Chansen därtill fick jag ju snart, men habiliteringsarbetet drunknade fullkomligt i arbetet med att få detta första barn att överleva. Till exempel när sondmatningen inte längre

fungerade att mata med sex gånger om dagen i två timmar per måltid för att åtminstone få en tredjedel av dagsbehovet i barnet. Tvätt av blöjor, sängkläder och allt annat i handfatet efter att ha kokat dem på spisen, matlagning av de allra billigaste råvarorna i brist på pengar som fattig student i 50-talets Wien, fyllde min vardag. Istället för sömn fick jag en depression. Inte på grund av att jag hade ett sjukt barn utan för min förbaskade oförmåga att göra tillräckligt för barnets utveckling.

Så småningom kom Andreas, åtta år gammal, till ett hem där de fick anställa extra personal för att klara av honom och jag, hemma med mina båda friska barn, fick tvillingar.

Ingen risk att livet skulle bli långtråkigt.

En ny inställning

När jag förstod att även bebisarna Erik och Markus var utvecklingsstörda insåg jag att jag måste göra något radikalt för att undvika samma elände som med Andreas, nämligen att gå ner mig i en depression till ingen nytta.

Jag började tänka efter. Skulle jag krävt av någon annan mamma att sköta en så jobbig Andreas, hushållet, där pappan studerade medicin och samtidigt tjänade ihop familjens

underhåll som hjälparbetare i sin gudfars apotek och dessutom prestera avancerad läkepedagogik?

Nej, aldrig! Vad var det då som gjorde att jag var så missnöjd med just mig själv? Det kunde inte vara annat än höghod. Att tro sig kunna kräva mer av just den människan man är själv än av någon annan. Det är en djävuls frestelse att inbilla sig att man har rätt att svänga en piska fylld av krav över sitt eget huvud. Slut med detta.

Med fokus på mina tankar började jag uppmärksamma vad jag gick och tänkte på. Jag hade nämligen föresatt mig att observera när jag tänkte i termer av dåligt samvete. Så fort jag kom på mig med någon självförebåelse, typ att jag hade glömt något, hade försummat något, inte hunnit med något viktigt och det var för sent att åtgärda det, ja, då förbjöd jag mig själv att tänka vidare på detta spår. Istället försökte jag med all energi jag hade tillgång till att tänka på något annat. Framförallt på det jag just hade för händerna.

Som ni förstår hade jag alltid något att göra med mina händer; fyra små barn hemma, därav två mycket krävande och sjuka och fortfarande hela hushållet att sköta. Nå ja, hushållet var inget man hade lust att visa upp. Utöver allt detta skötte jag tidsbeställningar för makens husläkarpatienter. Husläkarmottagningen betydde i detta fall: hemma hos doktorn. Ändå tog det många veckor innan jag hade lärt mig det nya sättet att handskas med mina tankar.

När det behövdes klappade jag mig själv på axeln, med högra hand på vänstra axeln, och sa till mig själv: ”Du gör så bra du kan, och du har alltid gjort så bra du kunde och begrep – det räcker! Skulle du begripit eller kunnat bättre så hade du ju gjort det.”

Livet fungerade faktiskt mycket bättre efter denna tankeförändring. När jag grät var det av utmattning och inte av depression. Fortfarande, än idag, förbjuder jag mig att tänka på allt jag troligen har försummat eller gjort galet. Det var förutsättningen för att jag kunde gå vidare.

Senare fick vi utländska au pair-flickor som forslade de friska barnen till den avlägsna, men underbara förskolan. Varenda en av dessa barnflickor upptäckte att tvillingarna lät sig bäst skötas på golvet. Snart matade man dem på golvet, bakade med plåtarna på köksgolvet och när man ville bli av med begagnade blöjor hade man ju bordet att lägga dem på – men där ingrep jag direkt. I övrigt hade jag nog för lite ork att även uppfostra dessa halv vuxna damer.

Enäggstvillingarna var olika

Det var skillnad på mina enäggstvillingar. Erik låg före med sina ambitioner. Han hade också lämnat sin mammas mage

hela elva minuter före sin bror och var fortsatt ambitiös. Två år gammal tänkte han lära sig att gå. Jag ställde honom mot väggen och lockade honom till mig. Ett steg in i min öppna famn, sedan två, ja, det tog några veckor. Markus däremot ville inte ens sätta upp sig. Han hade en gång lurats till en sådan bedrift och ramlat baklänges. Det räckte. Han försökte inte längre. Hur han lärde sig att gå? Jo, vi blev varje sommar inbjudna till Fårö, och på de långa ensamma sandstränderna gick en morsa, hållande i sin lilla pojke, och sjungandes något som liknande marschmusik tvingade hon honom att sätta fot framför fot. Efter några somrar och övning däremellan fungerade det. Nu går båda, vaggandes fram och tillbaka, så man behöver se upp.

Under hela förskoletiden tyckte deras mamma, jag, att de åtminstone borde lära sig att klä på sig. Jag tog sockorna med deras händer och drog dem på fötterna. Sedan byxan och tröjan, vilket aldrig fungerade. Vareviga morgon försökte jag. När svärmor från Wien var på besök, undrade hon om jag inte tänkte duka frukostbordet någon gång. Det här med att klä på en och en tog en ohygglig tid och var nästan det enda jag försökte öva med dem. När de senare kom till olika hem, institutioner, fick jag av ofta höra av varje ny medarbetare: ”Nu har jag lärt Markus att ta på sig sockorna och långbyxorna!” Jag ville inte förstöra deras stolta glädje med att påpeka sanningen. Markus är utmärkt psykolog. Varje ny

medarbetare som försökte öva med honom att klä på sig själv insåg snart att Markus kräver full betjäning. Han tog nämligen genast av sig sockorna och kastade dem så långt som möjligt ifrån sig. Ideligen. Alltså, ifall den nye medarbetaren inte var ännu mer envis.

Mina försök att lära tvillingarna att först rulla och sedan kasta boll till varandra, hade bara resulterat i att de tog och kastade iväg byggklossarna, storebrors skolhäften och allt annat. Att kasta något i händerna på någon eller fånga boll var föga intressant. Särskilt roligt var det dock att kasta tallrikar och dricksglas från bordet på golvet. Det smällde så lustigt!

Detta slutade först några månader senare genom att deras viga mor tvingade ner dem på golvet för att plocka upp skärvorna med deras händer. Observera, utan att skälla på dem! Utnötningsmetoden. Det blev till slut mödosamt och tråkigt i längden för dem.

Storebror Andreas kastar fortfarande vid restaurangbesök, som medelålders karl, tallrikar på golvet, inklusive maten om den inte passar. Andreas hade jag skällt på när han var barn ...

Ingen av dem kunde tala

Ingen av dem gjorde ansatser till att tala. När jag efter tre kurser i Kirofonetik hade behandlat dem ett tag i femårs-åldern, kunde åtminstone Erik ljuda en del konsonanter och vokaler. Han satt i soffan, producerade sina lustiga ljud, och familjemedlemmarna som var tillstädes ljudade muntert efter. Det var kul, men tyvärr gav jag upp i tron att de ändå inte kunde bilda begrepp och börja forma ord. Ljuda kända melodier kunde däremot båda. Jag sjöng hela dagarna och redades med dem genom att avbryta en melodi abrupt på ett ställe där det var helt olämpligt. Då måste de fortsätta själva, och så kom de igång.

Vid lekskoleförsök berättades det att deras aktivitet gick ut på att dricka upp de andra barnens akvarellfärger, i övrigt visste man inte om de förstod någonting. Ja, i alla år trodde vi alla att de inte förstod eller begrep någonting.

Jag lär känna kommunikation med stöd

Först när de kommit till de bästa hemmen vi kunnat hitta för dem, började jag själv att läsa på om autism, gå kurser samt höra föredrag. Sedan höll jag själv föredrag och kurser, och

hade således givetvis läst om kommunikation med stöd som en metod för att få avancerad kontakt med människor som inte talar. Men mina egna barn var naturligtvis allt för efterblivna för att detta skulle kunna komma i fråga för dem.

När alla mina barn var vuxna fick jag en schweizisk DVD i min hand som beskrev denna metod. Jag blev helt tagen när jag såg dessa svårt autistiska människor kommunicera genom att peka på bokstäver på en bokstavstavla eller dator. Detta ville jag visa även för mina friska barn.

Men då hände det: Min son som blivit läkare vägrade att titta på DVD:n, utan sa med en läkares auktoritet: ”Åk ner till Schweiz och lär dig!”

Han hade redan tidigare varit inne på att den metoden borde prövas på hans älskade bröder som han delat rum med som barn – och klarat av det tack vare sin stora kärlek. Lätt kan det inte ha varit.

Jag tog kontakt med Béa Kaufmann i Zürich som sedan 40 år arbetat med autism som konsult, och som sedan tio år lärt ut ”gestützte Kommunikation”. Hon blev intresserad av att besöka Sverige, bodde ett tag hos oss och lärde mig denna kommunikation med stöd, efter att ha utvärderat min tre autistiska söner samt några vuxna till som inte talade. Inom två timmar hade var och en visat att de redan kunde bokstäverna och skriva vettiga ord som svar på hennes frågor.

Nu avbeställde jag min del av resan till Island, där min

man och jag skulle hålla kurser. Istället åkte jag varje dag runt till de olika hemmen där dessa vuxna med autism bodde för att skriva med dem. Efter tio dagar gick vi från bokstavstavlan över till att skriva på datorn. Jag kunde omöjligt lägga allt intressant de skrev på minnet.

Samtidigt gick jag i några veckor och trodde att jag drömde. Någon måste nypa mig ordentligt hårt så jag skulle kunna vakna. Det här kunde bara inte vara sant! Denna överklighetskänsla skulle dyka upp även senare år. Alltför länge hade man varit övertygad om att dessa människor hade en intelligens motsvarande deras kroppsliga förmågor, det vill säga – oförmågor.

Kan man förklara det?

Vi hade inte förstått att deras proprioception eller kinestesisin, deras egenrörelsesinne, var utslaget, på liknande sätt som en del andra människors hörsel eller syn kan vara utslagen. De känner inte av rörelserna av sin kropp som vi, och känner man inte sin tungas, sin käkes och sina läppars rörelse, då kan man inte heller styra dem till att forma ord. Likadant var det med mimiken och ansiktsuttrycket. Även om händerna visserligen kan ta tag i något som begäret leder till, så kan de

inte aktivt eller med vilja peka på något, till exempel på bokstäver.

Men när någon berör eller rentav med sin egen hand klämmer deras hand, då kan de känna sin hand och med kraft och bestämdhet peka på bokstäverna de har tänkt på, respektive trycka ner tangenterna på datorn.

Stödpersonen måste vara mycket observant på att inte själv göra något annat än att lyfta upp deras hand efter varje bokstav och trycka den jämt. Det låter kanske lätt, men det måste omsorgsfullt läras in och övas på.

Det är nödvändigt att stödpersonen, vid varje bokstav som skrivs, är medveten så att man själv inte ”hjälp till” på något sätt och helst inte tänker alls under tiden den intalande personen skriver. Stödpersonen bör även ha en positiv och intresserad inställning, men ändå oavbrutet trycka handen.

Man kan faktiskt lära sig detta genom vissa övningar, men det är inte lätt. Det kan ta veckor och månader, tillsammans med en handledare, innan man får pröva skriva med en som inte talar.

Hur gick det?

Till en början blev det bara enstaka ord och fraser. Men med tiden skrev de otroligt olika och deras personligheter trädde mer och mer fram.

För Andreas tog det extra lång tid innan han vågade anförtro sina tankar, upplevelser och övertåganden till mig.

Sedan kunde han blanda ihop fakta med varseblivningar som jag inte förstod, tills han verkligen började lita på min vilja att vilja förstå honom. Då kunde han skriva hur han hade det, hur han kände sig och vad han önskade sig. Det visade sig att han var en Rembrandtälskare, och han har sedan dess dragit iväg med mig så att vi hitintills har besökt flera olika länder, där vi har sett över hundra original av denna store målare.

Efter tio år skriver Markus fortfarande rätt så korthugget, markant och helt verklighetsanpassat.

Erik däremot sparar nu inte in längre på ord och är frikostig med bland annat sina goda råd. De kan vara helt personliga och leder alltid rätt om man följer dem. Han intresserar sig numera för mer andliga innehåll än för vardagliga. Det är förbryllande innehåll han skriver om. Jag har själv stor behållning av de goda råden och insikterna, men det är inte omöjligt att även andra kan ha intresse för dem. En del av materialet är mycket personligt, vilket hör till. Man kan ta till

sig det eller strunta i det. Kanske är det i alla fall någonting där som kan väcka nya tankar.

Jag har inte ändrat något av vad Erik eller jag skrivit i denna bok, endast tagit bort några enstaka bokstäver som kommit med när Erik ibland kommer med sitt finger på flera tangenter samtidigt. Sedan har jag bytt ut små bokstäver till stora vid en del egennamn, bytt ut ”dom” till ”de” eller ”dem” och satt dit några kommatecken.

Det förekommer en del upprepningar, eftersom det är många samtal materialet grundar sig på och eftersom jag inte ville ändra ordalydelsen.

Jag har gått in på det som Erik om skriver med hållningen att jag inte direkt tar något för sanning om jag inte förstår, men jag avvisar det inte heller. Tids nog visar det sig kanske hur det ligger till.

Titeln till denna skrift har Erik själv föreslagit.

Tiden i Faraos Egypten

Hilke: Hej Erik, vad vill du skriva?

Erik: Jag vill skriva mina memoarer från gamla Egypten tills nu.

Hilke: Det kan bli en ny, spännande bok!

Erik: Mina första minnen kommer från en tid i gamla Egypten. Min mor vid den tiden var en kvinnlig ledsagerska till en Faraos egna barn. Det fick jag då men bara några år. Sedan blev min mor sjuk och dog. Då kunde jag inte fortsätta i denna fina skola. Men istället kunde jag komma till en undervisning i konsten att låta ordentliga lojala människor bygga pyramider. Lite förenklat uttryckt hade jag ansvaret för dem som inte kunde bygga utan bara planera byggandet. Det var många människor som inte kunde veta om de skulle kunna komma

till vetenskap om hur man skulle kunna bygga en pyramid utan hjälp av någon som visste hur det skulle kunna bli en pyramid. Men jag visste det inte heller. Då kom en invigd från Faraos män och kunde hjälpa oss att planera byggandet. Det blev möjligt på detta vis att planera en första pyramid.

Nu var planerna färdiga och vi kunde börja bygga. Men byggandet blev svårare än vi hade trott. Kom inga stenar kunde vi ju inte bygga. Men stenen kom från långt avlägsna stenbrott. Då tog det tid att få dem till vår byggplats. Min uppgift blev det att få stenen på plats i tid. Min uppgift var inte lätt för överhuvudtaget fanns ju ingen förbindelse mellan byggplatsen och stenbrottet. Det gick ju inte att det kom för lite stenar till byggplatsen där så många arbetare väntade på stenen. Men å andra sidan borde det inte brytas mer stenar än som behövdes. Mitt jobb var att förmedla dessa uppgifter.

Jag gick nu ofta mellan byggplatsen och stenbrottet men det tog flera dagar. Hur de kunde transportera alla stenen till byggplatsen är som ett under när jag tänker på det nu. De rullade dem på rullar av trä som de la framför stenen och sedan tog bort dem bakom stenen och la dem framför dem igen. Borta vid stenbrottet fick de hamra loss stenen med en slags yxa av järn som de hade gått till Faraos för att få. Med denna yxa slog de loss stenarna och la dem på små rullar av trä som de sedan bytte ut mot större rullar. De byttes igen mot ännu större rullar som användes på den långa vägen till byggplat-

sen. Min uppgift var att se till att de rätta storleken stenar kom i rätt ordning till byggplatsen. Det kunde bli fel och då kunde arbetarna på byggplatsen inte bygga vidare, men de måste ändå få mat. Kungen ville då kunna bygga smartare så att det inte skulle bli sådana uppehåll.

Då lärde vi oss att pålägga vita stenar på utsidan av pyramiden. Dessa vita stenar fanns i närheten och var inte så tunga. Men de var mer bräckliga och gick lättare sönder. Det gjorde att vi inte kunde få tillräckligt många heller. Då fick några arbetare sluta på bygget och jag var den som fick skulden. Då blev även jag avskedad och blev utan arbete. Min efterträdare gjorde ett bättre arbete genom att gå till Farao och be om fler stenbrotsarbetare.

Min nuvarande mor var då en bra kunnig förarbetare för arbetarna på pyramiden. Hon hjälpte dem att få mig att bli återanställd nu när det fanns tillräckligt många stenbrotsarbetare. Då fick min efterträdare ett ansvarsfullt jobb med att komma till hjälp med sina kunskaper för att kunna nå större säkerhet på byggplatsen. Min gode Farao tänkte inte på sådant men det gjorde min efterträdare. Min mor var också där och lärde folk att gå till Omigas lärosäte där de kunde lära sig att bygga med tanke på stjärnornas ställningar. Omigas lärosäte var ett ställe där prästerna forskade i stjärnornas rörelser. Min mor var en av dem som kunde forska i detta. Men hon måste samarbeta med de andra. Min nuvarande mor var inte

så bra på att veta hur pyramiden skulle se ut utifrån men inifrån. Inne var det mycket att tänka på. Där skulle det finnas gravplats och gångar och annat som måste planeras noga. Min mor ville att breda stenar skulle användas i botten av pyramiden. Men grunden var inte tillräckligt plan. Då funkade det inte så bra och alltid måste man ta hänsyn till detta. Men till slut gick det så dåligt att man måste göra om det hela från början. Det såg man inte när det blev färdigt för man hade måst ta bort alla stenar igen och göra marken helt plan. Nu kunde pyramiden byggas som den var tänkt.

Men allt var mycket svårplanerat. Min uppgift att ta dit de rätta stenarna var alldeles omöjlig. Mina vänner ville att jag inte skulle behöva lida av att inte kunna veta exakt vilka stenar som behövdes och att alla möjliga stenar skulle finnas på byggplatsen som man kunde ta vartefter man behövde dem. Så gjorde jag till slut och då funkade det bättre. Kanske var jag då mer respekterad.

Mitt jobb var senare att hålla ihop alla medarbetare. Jag försökte att lägga hela min auktoritet på att ena alla till ett gemensamt arbetsklimat. Det lyckades bra och då gick arbetet fram. Men snart ville alla få mer lön och det var svårt att få igenom hos Farao. Mina medarbetare ville då jaga djuren och sälja köttet. Men det var förbjudet. Längre kämpade vi för att kunna få arbetarna nöjda. De fick ju bara lite lön. En kilo mat utöver vad de själva åt varje dag. Det räckte inte för deras fa-

miljer. Utan de behövde mer. Det fick de så småningom. Men jag fick skulden igen. Då vägrade jag att fortsätta arbeta där och flyttade någon annanstans. Då hämtade de mig tillbaka och gav arbetarna mer lön. Det var underbart.

Men nu ville de komma till mig och lära sig mitt jobb för att kunna sköta det själva. Det fick de lära sig av mig och då försökte de att klara det utan mig. Men det gick inte lika bra och då hämtade Faraos mig igen.

Mina uppgifter blev fler och fler och till slut var jag överst ansvarig för hela bygget. Det blev en stor och fin pyramid. Jag blev ärad och blev en av de viktigaste personerna i hela riket. Men när Faraos hade dött tog hans son över och han var inte så stor och inte så klok. Han förstörde mycket av det hans far hade byggt upp och ville inte fortsätta med att bygga pyramider. Jag blev då inte längre behövd och dog i en liten by och utan familj. Men jag återföddes i Grekland.

Av mina fem underbara barn, är det tre som är "gravt utvecklingsstörda". Under några månader efter födelsen av mitt första barn, Andreas, trodde läkarna att han inte skulle överleva. Sedan, efter två friska barn, kom så enäggstvillingarna, Erik och Markus, båda med samma svåra autism som Andreas hade.

Erik kan inte tala. Han var över trettio år när hans mor, Hilke, lärde sig att stödja honom så att han kunde skriva. Numera sparar Erik inte in längre på ord och är frikostig med sina goda råd. Han intresserar sig mer för andliga frågor än för vardagliga. Det är ofta förbryllande för oss vad han skriver om.

I boken berättar Erik om sina tydliga minnen från tidigare liv, för att vi ska förstå betydelsen av evigt liv. Han skildrar hur hans uppgift varit att visa mer av de möjligheter till utveckling människan har. Hur vi kan lära oss att kommunicera med vår ängel om vad som är bra att göra och vad vi borde undvika.

"Vi blir alltmer lata och orkeslösa av den maten vi äter och av det myckna arbete vi tror vi måste göra hela tiden. Men när vi nu har alla dessa maskiner som jobbar åt oss, då skulle vi ha tid över för att bry oss om våra medmänniskor. Bra vore om vi kunde hålla på med detta den största delen av vår tid. Att vårda de gamla och barnen var för sig så att man verkligen ägnar sig åt dem. Då skulle vi alla må bättre. Vi skulle hitta lugnet tillbaka och komma till bra insikter om livet och meningen med det.

Nu vill jag säga att alla skulle kunna veta sin karma om de vill försöka att komma till ro, och försöka att känna efter vilka människor de har lätt med och vilka som ger dem bekymmer. Men man kan inte skuldbelägga den andre för något, annars blir det ett nytt skuldförhållande. Att kunna förlåta är det allra viktigaste. Mina förra fiender är nu mina bästa vänner. Men det fordrar en viss mogenhet."

